

Vízia zjednotenej Európy po roku 1945 – strach konzervatívcov a maska ľavičiarov

Branislav Michalka

6. júla 2020 ✚ Cirkev ✚ Európska únia

Keď začínali európski globalisti na počiatku 20. storočia presadzovať ideu zjednotenej Európy, mohli sa odvolať na dva vzory. Jeden uskutočnený a druhý utopický. Tým uskutočneným bola ríša cisára Karola Veľkého, ktorá v rámci svojich možností pokrývala, až na výnimky, západnú katolícku Christianitas. Siahala až za Pyreneje na západe a na východe jej vplyv prostredníctvom Východnej marky a katolíckej Cirkvi zasahoval až na územie dnešného západného Slovenska a západného Maďarska. Druhým vzorom boli revolučné ľavicové utópie, šíriace sa od 18. storočia a proklamujúce Svetovú republiku, jeden svetový humanistický štát, v ktorom zaniknú všetky národné, štátne, systémové, triedne a kultúrne rozdiely.

Svetová republika

Už pruský revolučný barón Anacharsis von Clootz, účastník Francúzskej revolúcie propagoval myšlienku Svetovej republiky, ktorá musí nutne prísť ako dovŕšenie Francúzskej revolúcie. On sám sa skromne označoval za „občana ľudstva“ a „osobného nepriateľa Boha a Ježiša Krista.“ Radostne hlasoval za popravenie kráľa Ľudovíta XVI. a veľmi sa čudoval, keď neskôr aj jeho viedli občania na popravu pod tú istú revolučnú gilotínu. Jeho hlavné dielo nesie názov: *Základy usporiadania Republiky ľudského rodu*.

Táto myšlienka, práve tak nákazlivá ako aj šialená, postupne zachvátila revolučné mysle liberálov, socialistov i komunistov, pre ktorých sa stali hranice, rozdiely medzi národmi, kultúrne priehradky, skrátka akákoľvek diferencovanosť v rámci ľudského rodu, znamením tmy a zaostalosti. Naopak, zjednotenie ľudstva, odstránenie všetkých kultúrnych a stavovských rozdielov sa stalo znamením svetla a pokroku.

Že je táto myšlienka realizovateľná, o tom nepochybovali. Väčšinu nepríjemných skutočností chceli vyriešiť dvoma mocnými prostriedkami: buď evolúciou, alebo revolúciou. Revolučný proces zjednocovania ľudstva do beztriednej komunistickej spoločnosti, v rámci ktorej, podľa marxisticko-leninskej doktríny, zaniknú štáty a vytvorí sa akási ťažko definovateľná masa nových ľudí, ktorá stratí svoje predchádzajúce negatívne vlastnosti (ani súdružka učiteľka v škole nám nevedela povedať, ako to vlastne prebehne) sa nevydaril. Preto bolo nutné siahnuť po procese evolučnom.

Atmosféra strachu v Európe po roku 1945

Evolučná metóda spočívala v pomalom spájaní viacerých štátov do jedného celku, v postupnom odbúravaní ich identity, samostatnosti a v postupnej transformácii ich kultúrnych hodnôt. Úloha zaiste náročná, avšak doba bola vhodná a priala snaživým.

Európa po II. svetovej vojne predstavovala ideálne miesto pre experimenty. Európania boli vystrašení a ovládať vystrašených ľudí je ľahšie. Mali strach z vojny a utrpenia, ale mali strach aj z toho, aby neboli označení za fašistov. Tento strach, ktorý sa dá pri spätnom sledovaní onoho veľkého obracania kabátov po

roku 1945 medzi konzervatívnou pravickou doslova krájať, je dodnes podceňovaným faktorom povojnového vývoja v Európe.

V rámci ideového kotla predvojnovkej pravice sa považovalo myšlienkové experimentovanie za niečo normálneho a to tak v odborných, ako aj umeleckých alebo kňazských kruhoch. Po roku 1945 odrazu konzervatívci zistili, že ich čiastkový súhlas s nejakým opatrením fašistickej alebo národne-socialistickej vlády je v duchu vyšetrovacích metód ála NKVD vnímaný ako celoživotný hriech, z ktorého je nutné sa kajať a obrátiť sa. A to aj napriek tomu, že celkovo mali voči týmto režimom výhrady.

Hlavným motívom obrátenia intelektuálov, politikov i subalterných úradníckov bola snaha nespadnúť do jedného vreca s porazenými, na ktorých začali vychádzať pred verejnosťou desivé skutočnosti a to jednak pravdivé, ako aj tie propagandou prifarbené alebo úplne vymyslené. Spisovatelia, maliari, politici i kňazi, všetci sa dali na panický útek pred vlastnými postojmi. Začalo sa vzájomné obviňovanie a dištancovanie. Vybrali sa zástupné obete, ako napr. Maurras a Céline vo Francúzsku, Schmitt a Jünger v Nemecku, alebo dokonca autor komiksu o Tintinovi, Hervé v Belgicku. Ich ostrakizovanie alebo uväznenie malo byť výstrahou.

A tak sa pod týmto tlakom odrazu začali vynárať osvietení ctitelia Sovietskeho zväzu, ktorí sa ho rok predtým desili. Medzi slovanskými katolíckymi kňazmi v strednej Európe sa odrazu vynorila záplava slavjanofilov a obhajcov socialistického hospodárstva, aj keď ešte rok predtým vyzývali na krížovú výpravu proti ZSSR. Sartre a Simone de Beauvareová, ktorí v Nemcami okupovanom Paríži žali úspechy, sa dali na ospevovanie súdruha Stalina. Paul Claudel, ktorý v roku 1940 jasal nad koncom degenerovanej republiky, si teraz odplúval nad ohavným antisemitom Célinom.

Tento kolosálny presun doľava, ktorý zachvátil takmer celú strednú triedu, ako výraz pokánia a strachu, bol vodou na mlyn globalizačným a utopistickým tendenciám. Všetci boli odrazu zajedno: už nikdy žiadnu vojnu, už nikdy žiadnu nenávisť, už nikdy ľudstvo rozdeľovať, ale spájať. Ako to reálne docieľiť s ľudskou prirodzenosťou, ktorá je zasiahnutá dedičným hriechom, nad tým sa už nezmýšľali. Každý, kto zapochyboval, sa ocitol, podobne ako dnes, v tábore fašistov. S tým rozdielom, že dnes je to čistý fantazijný konštrukt ľavicovo liberálnych fanatikov, kým vtedy bola možnosť dohľadať pochybné aktivity priamo v inkriminovanom curriculum vite.

pokračovanie v II. časti

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/vizia-zjednotenej-europy-po-roku-1945-strach-konzervativcov-a-masko-laviciarov/>